

Hristos dăruiește - însă altfel ... (1)- Dirk Schürmann

Gânduri despre dăruire

Bucurie sau frustrare?

Cine nu o știe în aceste zile - întrebarea: „Ți-ai procurat deja toate cadourile de Crăciun?”

Pentru părinți, oferirea de cadouri copiilor lor de Crăciun este o chestiune firească. Și chiar și printre adulți, inclusiv printre creștini, s-a dezvoltat tradiția de a oferi cel puțin mici cadouri familiei și prietenilor. Subiectul oferirii cadourilor este deosebit de răspândit în perioada Crăciunului. Aceasta merge mână în mână cu întrebarea: Cât de mult dăm? Ce dăruim? Și nu în ultimul rând: Ce primim? Se pare că totul trebuie să fie în echilibru.

Cu toate acestea, pentru mulți, Crăciunul este o dezamăgire. Cadourile nu corespund așteptărilor, sunt inutilizabile sau nefolositoare și, prin urmare, sunt adesea scoase la vânzare pe platformele de vânzări online la scurt timp după Crăciun. Perioada dintre Crăciun și Anul Nou este caracterizată de returnări și schimburi.

Mulți oameni sunt familiarizați cu această situație, în care bucuria se transformă în frustrare. Aceasta poate dezvălui o problemă mai profundă: atitudinea noastră fundamentală față de oferirea cadourilor - și poate chiar față de viața însăși.

Privirea către Domnul ne schimbă viziunea asupra dăruirii

Prin urmare, cred că este important să privim cu atenție la modul în care Domnul Isus a dăruit. Aceasta nu numai că ne va determina să-L iubim și să-L apreciem și mai mult și să-L facem și mai prețios pentru noi - ceea ce este, fără îndoială, cel mai mare lucru - dar ne-ar putea schimba fundamental și propria atitudine față de dăruire.

Scopul acestui articol este ca, atunci când ne uităm la Domnul Isus, să fim atinși și impresionați de *ceea ce* ne-a dăruit și, mai ales, de *modul în care* a dăruit. Să ne amintim în special că cel mai mare dar este *El Însuși*. Înțelegerea modului în care Domnul a dăruit ne poate lărgi perspectiva asupra dăruirii, generozității și compasiunii și ne poate schimba așteptările de a primi daruri.

(Nici) o excepție atunci când dăruim

Domnul Isus nu a exclus pe nimeni în dăruirea Sa. Deși El a venit în primul rând pentru poporul Său (de exemplu, Matei 1.21), bunătatea Sa nu s-a limitat la Israel. El a dat har și vindecare și păgânilor.

În cadrul poporului Său, El S-a îndreptat nu numai către oamenii „normali”, ci și către cei marginalizați: de exemplu, El a mâncat împreună cu vameșii, care erau disprețuiți în societate. Chiar și leproșii, evitați de toată lumea, au experimentat miracolele Sale de vindecare. El nu a făcut nicio distincție între oameni - numai pentru El Însuși nu a făcut minuni, nici măcar atunci când a flămâzdit în pustiu, nici atunci când era atârnat pe cruce. Acesta este primul lucru minunat despre Isus: deși deținea toată puterea, nu a făcut nicio minune pentru El Însuși. De fapt, nici măcar nu a cerut nimic pentru Sine. Există câteva excepții notabile, pe care le vom discuta mai târziu, dar în esență El a fost caracterizat prin faptul că nu a cerut nimic pentru Sine și nu a așteptat nimic. Aceasta este cu adevărat ceva special.

„El a devenit sărac, pentru ca noi să devenim bogați”

Domnul Isus a dăruit într-un mod fundamental diferit decât ne-am aștepta de la cineva cu resurse nelimitate. În ce fel? Ca Om, El a renunțat la bogățiile Sale, pentru ca *noi* să putem deveni bogați: „Cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, ca, prin sărăcia *Lui*, voi să fiți îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). Această atitudine L-a caracterizat: El Însuși a devenit sărac; El nu a fost ca un binefăcător lumesc, care împarte pomană publicului sau dăruiește cu generozitate, dar nu devine el însuși sărac prin dăruirea sa.

Să-l luăm ca exemplu pe Bill Gates, care este unul dintre cei mai bogați oameni din lume: o donație de 20 de miliarde de dolari pare copleșitoare la început. Dar în raport cu averea sa totală de 129 de miliarde de dolari, generozitatea sa devine relativă. Pentru comparație: pentru majoritatea oamenilor, chiar și a deține un milion de dolari sau de euro este o idee incredibilă. 129.000 de milioane de dolari depășește orice imaginație. Donația lui Gates este considerabilă, dar diminuează puțin averea sa - sunt doar câteva cifre mai puțin.

Isus, pe de altă parte, a dăruit predându-Se complet lui Dumnezeu, renunțând la tot și „golindu-Se [sau, făcându-se nimic]” (Filipeni 2.7). El nu a dăruit cu aer de superioritate sau condescendență. Darul Său a fost complet diferit. Să ne gândim la ultimul Său dar pe pământ înainte de a Se dăruia complet: pe cruce, El a dăruit paradisul unui om răstignit, dar nu de pe un tron înălțat, ci atârând El Însuși pe cruce, ca Om crucificat împreună cu alții. Acesta a fost modul Său de a dăruia. În zilele noastre, trupe importante organizează adesea concerte caritabile pentru o cauză bună, ceea ce este foarte lăudabil, și sunt lăudate pentru asta. Dar nu aceasta a fost calea Domnului Isus. El nu a folosit niciunul dintre miracolele Sale pentru a fi lăudat pentru ele. După ce a vindecat mulți oameni bolnavi și toată lumea Îl căuta, ucenicii L-au găsit „într-un loc pustiu” (Marcu 1.35).

Niciunul dintre noi nu și-a putut alege părinții. El, singurul care Și-ar fi putut alege părinții, nu Și-a ales părinți bogați. În timp ce alții ar fi putut alege o familie bogată, dacă ar fi putut alege, El a acceptat o familie aflată în cele mai sărace circumstanțe. Cât de săraci erau părinții Săi devine clar în Luca 2.24: părinții Săi au adus porumbei pentru jertfa de curățire - conform Leviticului 12, jertfa celor care nu-și puteau permite să jertfească oi. Domnul Isus a fost mulțumit cu părinți săraci din punct de vedere material - deși ar fi putut alege să trăiască altfel.

Niciunul dintre noi nu poate alege momentul nașterii. Domnul Isus ar fi putut. Nașterea Sa a avut loc într-un moment în care „nu era loc pentru ei în han”, iar pentru El nu era decât o iesle (Luca 2.7). El a fost mulțumit cu aceasta și chiar a ales acest moment. Cu adâncă umilință, El, Creatorul cerului și al pământului, a fost pregătit ca Om să ia asupra Sa toate acestea.

Niciun om vindecat nu a fost chemat să-L urmeze

În lucrarea Sa, El a vindecat oameni, a înviat morți și i-a eliberat pe cei posedați de demonii lor. Dar nu citim niciodată că El ar fi avut vreo pretenție la cineva pe care îl vindecase anterior. Nu citim nimic despre faptul că ucenicii Săi au fost vindecați sau eliberați în mod miraculos de El. El nu i-a chemat să-L urmeze pentru că îi vindecase.

După ce a vindecat pe cineva, El nu a cerut: „Acum urmează-Mă!” El l-a trimis pe gadareanul, pe care îl eliberase de demoni, înapoi la casa lui (Marcu 5.1-20; Luca 8.26-39). A dat-o înapoi părinților ei pe fiica lui Iair, pe care o înviase (Marcu 5.22-24,35-42; Luca 8.40-42,49-56). Iar pe fiul văduvei din Nain, pe care El de asemenea îl înviase, l-a dat înapoi mamei sale (Luca 7.11-15). El Însuși nu a pretins nimic de la nimeni, indiferent cât de mult a dat. Acesta a fost modul Său de a dăruia.

Isus a căutat exclusiv onoarea lui Dumnezeu

Să privim istoria celor zece leproși, care au fost vindecați (Luca 17.15-18). Doar unul dintre cei vindecați - nu un iudeu, ci un samaritean - „s-a întors înapoi, glorificându-L pe Dumnezeu cu glas tare. Și a căzut cu fața la picioarele Lui mulțumindu-I”. Isus a trebuit să întrebe: „N-au fost curățiți cei zece? Dar cei nouă, unde sunt? Nu s-a găsit decât străinul acesta să se întoarcă să-I dea glorie lui Dumnezeu?”

Domnul Isus nu a fost un stoic fără sentimente, neatins de emoțiile umane. El a perceput foarte bine și a simțit profund dacă se arăta recunoștință. Reacția Sa dezvăluie delicatețea și sensibilitatea Sa profundă. Dar să observăm cum a reacționat El la recunoștința „străinului”! El nu a întrebat de ce nimeni nu I-a mulțumit personal, ci de ce nimeni nu I-a dat onoarea lui *Dumnezeu*. Aceasta evidențiază altruismul Său desăvârșit. El nu a dorit niciodată să culeagă glorie pentru Sine prin darurile Sale, ci a fost interesat doar ca Dumnezeu să fie glorificat. Aceasta dezvăluie o caracteristică fundamentală a lucrării Sale: El nu a căutat onoare pentru Sine, ci doar pentru Dumnezeu.

În presă, donațiile marilor binefăcători sunt larg mediatizate. Aceasta dă impresia că binefăcătorii sunt, cel puțin parțial, preocupați să obțină recunoaștere sau onoare pentru ei înșiși.

Nu așteaptă nimic - chiar și atunci când a flămânzit

Înainte de a-Și începe slujirea, Domnul Isus a fost condus de Duhul Sfânt în pustiu (Matei 4.1-14; Luca 4.1-4). După patruzeci de zile de post, Îi era foame. Dar a făcut El un miracol pentru Sine, pentru a-Și potoli foamea? Am fi putut înțelege, dacă ar fi făcut așa, pentru că El nu mâncase timp de patruzeci de zile. Dar când satan I-a cerut să transforme pietrele în pâine, pentru ca Isus să-Și poată satisface foamea, El a refuzat. De ce? Pentru că nu era voia Tatălui Său. În schimb, El a preferat să sufere de foame, decât să facă un miracol pentru El Însuși.

Când, dimpotrivă, era vorba de alții - de exemplu, o mulțime mare de oameni care erau înfometați - El a acționat asigurându-Se că toată lumea s-a săturat. Cu pâine și pește, aduse de un băiețel, El a hrănit 5.000 de bărbați (Ioan 6.5-13), iar mai târziu a hrănit alți 4.000 de bărbați (Matei 15.32-38), fără a număra femeile și copiii. Presupunând că fiecare bărbat era acolo cu soția și doi copii în medie, ar fi putut fi în jur de 36.000 de oameni în total. Și totuși, El le-a oferit tuturor hrană.

Ceea ce este remarcabil este că Domnul Isus ar fi putut să facă lucrurile mai ușoare pentru El Însuși. Ar fi putut săvârși un miracol în felul în care l-am putea recunoaște din basme, cum ar fi cel despre „pune-te masă, scoală-te masă”. Acolo, a fost suficient să se adreseze mesei și aceasta a fost așezată din belșug cu cea mai delicioasă mâncare și băutură. Dar nu așa a acționat El. El a hrănit oamenii folosind ceea ce era disponibil și multiplicând. Nu mai mult, dar nici mai puțin. Și, la final, chiar a rămas ceva.

„De ce această risipă?”

După ce Domnul Isus a hrănit mulțimile, El i-a pus pe ucenicii Săi „să strângă prisosul de firimituri, ca să nu se piardă ceva” (Ioan 6.12). Și aici vedem desăvârșirea Domnului Isus: El a avut grijă să nu se piardă nimic. Aceasta arată clar că El era împotriva risipei.

Isus avea o înțelegere complet diferită a risipei sau a risipirii decât noi, oamenii. Ceea ce poate părea risipă în ochii noștri nu este deloc risipă pentru El. Vedem un exemplu în acest sens în incidentul cu femeia care a turnat peste El untdelemnul prețios de ungere în valoare de mai mult de 300 de dinari pentru a-L unge (Marcu 14.3-9; Matei 26.6-13). În timp ce alții au întrebat

Gânduri despre dăruire

indignați: „Pentru ce s-a făcut această risipă?”, Isus nu a privit deloc în acest fel acțiunea femeii. Pentru El, nu era o risipă, ci un semn valoros de devotament. Tot ceea ce oferim pentru El din dragoste și devotament nu este niciodată o risipă în ochii Lui. Perspectiva Sa asupra a ceea ce contează cu adevărat diferă adesea de a noastră.

Cu toate acestea, putem învăța de la El să fim atenți cu resursele pe care Dumnezeu ni le-a încredințat. Dumnezeu ne dă cereale ca hrană, El le lasă să crească și vrea să nu fie irosite. În Lege, Dumnezeu a stipulat că pomii fructiferi dintr-un teritoriu cucerit nu trebuie tăiați, spre deosebire de alți pomi (Deuteronomul 20.19,20). Această poruncă subliniază cât de importante sunt resursele pentru Dumnezeu pentru aprovizionarea omenirii și faptul că niciuna dintre ele nu trebuie să se piardă. Astfel de detalii ne arată cât de important este să fim recunoscători și responsabili cu ceea ce ne oferă Dumnezeu.

„Dă-mi să beau!”

Să ne gândim la scena în care Domnul Isus, epuizat de călătorie, stă flămând și însetat la o fântână (Ioan 4.5-26). O femeie samariteană vine să scoată apă și El îi spune: „Dă-mi să beau!” Aici pare ca și cum El ar fi cerut de fapt ceva pentru Sine.

Da, există câteva excepții, în care Domnul Isus (aparent) a cerut ceva pentru Sine, iar aceasta este una dintre ele. Cu toate acestea, dacă ne uităm la cursul ulterior al întâlnirii, ne dăm seama că, în cele din urmă, El nu a fost preocupat în primul rând să-și potolească setea cu apă. Prin cererea Sa de apă, El a pus bazele conversației pentru că, în calitate de Fiu al lui Dumnezeu, știa că femeia era însetată lăuntric. Era foarte neobișnuit ca un iudeu să ceară ceva unei femei samaritene, deoarece iudeii și samaritenii nu socializau în mod normal unii cu alții. Dar tocmai acest gest a spart bariera și a trezit încrederea femeii. Ea și-a dat seama: există cineva care este interesat de mine și cu care pot vorbi deschis. - Așadar, Domnul Isus nu a căutat această conversație pentru că avea nevoie de ceva de la ea, ci pentru că El Însuși dorea să-i ofere ceva: apa vie, care îi va potoli setea interioară.

Interesant este că nu ni se spune dacă femeia l-a dat efectiv apă. În schimb, ea a pus mai întâi la îndoială cererea Lui: Cum poți tu, un iudeu, să-mi ceri mie, o femeie samariteană, apă? - După conversație, „femeia și-a lăsat vasul de apă și a plecat în cetate” (Ioan 4.28). De ce este această remarcă despre vasul de apă în Biblie? Nu este ea superfluă? Dimpotrivă. Duhul lui Dumnezeu vrea să ne spună ceva important: Această femeie a găsit ceva mult mai valoros decât apa din vas: ea a primit „apa vie” (Ioan 4.10,11), pe care i-a oferit-o Domnul Isus. Mărturisirea ei sinceră a păcatului, precum și mărturia dată vecinilor ei arată că ea a avut parte de Duhul Sfânt ca putere dătătoare de viață.

Desigur, femeia a băut ulterior din nou apă naturală. Dar vasul de apă, pe care l-a lăsat, simbolizează faptul că ea fusese umplută și saturată lăuntric de viața nouă pe care o primise prin Duhul Sfânt. Apa vie - puterea dătătoare de viață a Duhului lui Dumnezeu, pe care o dă Domnul Isus - potolește setea sufletului pentru eternitate. Așadar, acest detaliu din text este o imagine puternică a ceea ce se întâmplase în inima acestei femei.

Un alt aspect remarcabil ne frapează în versetul 10. Domnul Isus nu spune: „Dacă ai fi cunoscut tu darul *Meu*”, ci: „Dacă ai fi cunoscut tu darul *lui Dumnezeu ...*”. Deși El Însuși era Dumnezeu și a dat acest dar de apă vie, ca Om, El a atribuit în întregime onoarea lui Dumnezeu Tatăl.

Aceasta ne arată încă o dată smerenia și desăvârșirea Sa. Domnul Isus nu a căutat niciodată să obțină onoare pentru Sine. Chiar și în dăruirea Sa, El a orientat totul spre glorificarea lui Dumnezeu. Această atitudine ar trebui să ne conducă la o închinare profundă, atunci când ne

gândim la modul în care a acționat Domnul Isus: în dragoste față de Dumnezeu și față de oameni, în devotament față de Tatăl Său și în altruism total.

Stând la picioarele lui Isus și primind

În Luca 10.38-42 citim cum într-o anumită ocazie Marta L-a luat pe Domnul Isus în casa ei. Sora ei, Maria, „așezându-se la picioarele lui Isus, asculta cuvântul Său. Marta însă era ocupată cu multă slujire”. Marta era pregătită să-L slujească pe Domnul și dorea să aibă grijă de Domnul ei flămând și însetat și, probabil, ucenicii Lui erau și ei prezenți. Cu siguranță, Domnul Isus a apreciat o astfel de purtare de grijă. În altă parte citim că El consideră un pahar cu apă dat unuia dintre ucenicii Săi ca fiind dat Lui Însuși și îl va răsplăti (compară Marcu 9.41 cu Matei 25.45). Dacă El deja răsplătește un pahar cu apă dat ucenicilor Săi - cât de mult va fi apreciat El ceea ce a făcut Marta aici!

Maria a ales o cale diferită de Marta: ea „s-a așezat la picioarele lui Isus și a ascultat cuvântul Lui”. Sora ei, Marta, a recunoscut nevoile naturale ale Domnului - foamea și setea - și a vrut să se ocupe de Domnul și să-I dea mâncare. Maria, pe de altă parte, a recunoscut că în El era plinătatea lui Dumnezeu și că ceea ce avea El de dat era mai important decât satisfacerea nevoilor Sale umane. Ea a văzut cu ochii credinței că El era Cel care trebuia să dea: adevărata, inepuizabila plinătate a vieții, chiar și în slăbiciunea și foamea Sa umană.

Când Marta s-a plâns că Maria a lăsat-o să slujească singură, Domnul i-a răspuns cu dragoste, dar clar: „Maria a ales partea cea bună, care nu i se va lua”. El a arătat astfel clar că ascultarea cuvântului Său și primirea plinătății acestuia au o valoare eternă, care depășește orice slujire, pe care am putea-o face vreodată pentru El.

Această întâmplare ne învață o lecție importantă: echilibrul. A sluji așa cum a făcut Marta este valoros și necesar. Dar există momente când este mai important să ne liniștim și să stăm la picioarele Domnului, pentru a primi de la El. Maria și-a dat seama că cel mai mare dar, pe care îl putea primi, nu era rezultatul eforturilor ei, al dăruirii ei, ci ceea ce Domnul Isus Însuși dorea să-i ofere. Și aceasta a fost o expresie a credinței ei și a prețuirii gloriei Sale.

Acest moment al prețuirii, aduse de ea, L-a bucurat pe Domnul Isus. Credința Mariei i-a permis să vadă dincolo de ce era vizibil și să recunoască plinătatea divină, care era ascunsă în El. Aceasta este „partea bună”, pe care ar trebui să o căutăm și noi: întâlnirea cu Domnul Însuși, pentru că El are lucruri incomparabile de oferit și este bucuros atunci când le apreciem.

„Trupul Meu ... dat pentru voi”

În Luca 22.19,20 întâlnim două gânduri profund impresionante. În primul rând, vedem cel mai mare dar care a fost dat vreodată: Domnul Isus Își dă trupul, în care L-a glorificat pe Dumnezeu timp de 33 de ani, pentru noi: „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi”. Aceasta dezvăluie o dragoste care este incomensurabil mai mare decât orice bogăție pământească sau dar uman. Nicio bogăție din lume, nici măcar cele 129 de miliarde ale lui Bill Gates menționate mai sus, nu se apropie de acest dar. Domnul Isus S-a dat pe Sine - pentru noi, pentru fiecare persoană care crede în El. El nu putea da mai mult.

Și apoi vedem ceva extraordinar: o cerere personală din partea Domnului Isus. Deși în mod normal nu cerea nimic pentru Sine, aici face o excepție: „Faceți aceasta în amintirea Mea”. El se întoarce către ucenicii Săi și le cere să sărbătorească masa comemorativă pentru ca ei să-și amintească de El și de jertfa Sa. Este o expresie a dorinței inimii Sale, ca noi să nu-L uităm, pe El și ceea ce a făcut pentru noi - să nu uităm suferința Sa, moartea Sa, dragostea Sa, care este revelată în acest dar, în jertfirea trupului Său.

Gânduri despre dăruire

Când contemplăm acest dar, putem să rămânem impasibili? Pot inimile noastre să rămână reci în fața acestei cereri de a sărbători masa în memoria Sa? Poate că tu, ca și copil al lui Dumnezeu, ești unul dintre cei care au ezitat să participe la această masă. Poate te gândești: O voi face cândva, când voi fi mai în vârstă sau când mă voi simți pregătit. - Dar nu știm cât timp ne mai rămâne. Ce-ar fi, dacă duminica viitoare este ultima ocazie de a îndeplini dorința Domnului?

Când Îi auzi cuvintele „Acesta este trupul Meu, care se dă pentru voi”, lasă-le să-ți pătrundă în inimă. Devine conștient: El a făcut-o pentru *mine*. - Și dacă ai sărbătorit deja de mai multe ori masa de aducere aminte, nu permite ca aceasta să fie omisă cu ușurință sau să devină o simplă rutină. Această cerere a Domnului este o excepție, o expresie a dorinței Sale, ca noi să ne adunăm în comuniune cu El și unii cu alții pentru a ne aminti de El și de jertfa Sa.

Vrem noi să răspundem la această cerere extraordinară? Vrem noi să-I îndeplinim dorința - nu din simțul datoriei, ci din dragoste și recunoștință pentru darul trupului Său? Este o ocazie de a ne opri și de a prețui din nou cel mai mare dar care a fost oferit vreodată.

Tradus de la: [Christus schenkt – aber anders ... \(1\)](#)

Sursa: <https://www.soundwords.de>